

Arrest

**nr. 88 491 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 januari 2012 verklaart er zich op 5 januari 2012 vluchteling.

1.2. Op 10 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekende brief op 11 mei 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Kuchi van origine te zijn. U bent geboren op 15 augustus 1984 in het dorp Sangar in het district Rodat van de provincie Nangarhar. In het jaar 2000 traden twee van uw broers toe tot de Taliban. Uzelf werd door vrienden aangemoedigd eveneens bij de Taliban te gaan. Omdat uw vader vreesde dat u domme dingen zou doen, zond hij u naar Europa. Uw eerste asielaanvraag diende u in Duitsland in. Slechts vijftien dagen later liet u uw asielprocedure in Duitsland voor wat het was en trok u naar het Verenigd Koninkrijk, waar u zich opnieuw vluchteling verklaarde. Op uw afgewezen asielaanvraag volgde in oktober 2003 een repatriëring naar Afghanistan.

In Afghanistan werd u op een avond door twee mannen gevraagd of ze een nacht een zak in uw gastenverblijf mochten laten. Diezelfde avond vertrok u naar uw zus in Kunar die bevallen was. Bij uw terugkeer in Jalalabad vernam u dat zowel de overheid als de Taliban u zocht, nadat de politie de zak in uw gastenverblijf had ontdekt en ze explosieven bleek te bevatten. U ging opnieuw naar Kunar, waar een smokkelaar u enkele dagen later kwam ophalen om u opnieuw naar Europa te brengen. U kwam in Griekenland aan waar u een verblijfsstatus om medische redenen bewoog. Op 4 januari 2012 kwam u naar België om de vluchtelingenstatus te bekomen. U verklaarde zich er de volgende dag vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een paspoort, een oproepingsbevel, een dreigbrief, een bundel documenten aangaande uw verblijf in Griekenland, medische attesten en een persoonlijke verklaring neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de Taliban als de Afghaanse overheid. Uw terugkeervrees baseert u op de gebeurtenissen die zich na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk in Afghanistan voordeden. Aan deze gebeurtenissen kan evenwel niet het minste geloof worden gehecht. U slaagt er immers op geen enkele wijze in uw asielrelaas in uw verblijf in Afghanistan in te passen. U beweert immers dat u vanuit het Verenigd Koninkrijk gerepatriëerd werd in oktober 2003 (CGVS p.3). Afghanistan verliet u voor de tweede keer in de daaropvolgende lente, de maand maart van 2004, zo zegt u (CGVS p.4,5). Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u gelijkaardige data. In 2003 zou u in Afghanistan aangekomen zijn en op 10 april 2004 opnieuw richting Europa gevlucht zijn (DVZ verklaring). Als u echter de gebeurtenissen in uw asielrelaas uit de doeken doet, stelt u in het kader van het verloop van uw problemen dat u in totaal slechts vijftien dagen in Afghanistan verbleef. Dit is hoogst merkwaardig. Meermaals werd u de vraag gesteld en werd u met de markante tegenstrijdigheid geconfronteerd. U blijft echter volhouden dat uw totale verblijf in Afghanistan slechts vijftien dagen duurde en u houdt het grote tijdsverschil louter op een vergissing qua data van uwentwege (CGVS p.4,5,7,9). Uw uitspraak kan onvoldoende de markante tegenstrijdigheid uitklaren om het geloof in uw vluchtrelaas te herstellen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag stroken evenmin met uw stelling. Zo dateert de taskara die u volgens uw verklaringen mee bent gaan afhalen van 13 december 2003. Voorts verklaart u dat uw vader u over de neergelegde brief van de Taliban informeerde toen u zich in Kunar bevond. Dat de brief van de Taliban van 28/11/1383 (8 januari 2005) dateert, strookt opnieuw in het geheel niet met uw voorstelling van de feiten.

Dat u er op geen enkele wijze in slaagt om het relaas dat uw aanspraak op bescherming moet ondersteunen, kan inpassen in uw verblijf in Afghanistan ondermijnt volledig het geloof in uw asielmotieven.

Het andere bewijsstuk, namelijk het oproepingsbevel van de politie, slaagt er evenmin in uw asielrelaas te staven, integendeel. Waar het bevel 2/11/1383 als uitgiftedatum draagt, staat er een stempel op van 2007. U heeft geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p.5). Dat u uw vrees voor vervolging in uw Afghanistan tracht te onderbouwen met frauduleuze bewijsstukken, ondermijnt verder het geloof in uw asielmotieven.

Dat voor u bij terugkeer naar Afghanistan sprake is van een gegronde vrees op vervolging kan evenmin afgeleid worden uit uw handelen na aankomst in Griekenland. Hoewel u in Griekenland op succesvolle wijze een verblijfsvergunning om medische redenen aanvroeg, bracht u er de asielmotieven die momenteel op tafel liggen niet ter sprake. Zeven à acht jaar verbleef u in Griekenland zonder een poging te ondernemen uw beweerde nood aan bescherming voorzien door de Conventie van Genève te bekomen. Dat u beweert dat u in 2011 uiteindelijk Griekenland verliet en naar België trok omdat u meent dat u in Griekenland geen statuut kon bekomen klemmt des te meer daar blijkt uit het paspoort dat u na het gehoor op het CGVS opstuurde dat u reeds in 2005 in België vertoefde (CGVS p.4,9). Het paspoort werd immers op 28 november 2005 door de Afghaanse ambassade te Brussel uitgegeven en op 18 maart 2011 te Brussel verlengd. Dat u zich na uw tweede vlucht uit Afghanistan minstens tweemaal in België vertoefde zonder asiel aan te vragen voordat u er zich in 2012 vluchteling

verklaarde, doet sterk afbreuk aan de nood aan bescherming waarvan u doorheen uw asielaanvraag gewag maakt. Van een vluchteling kan immers verwacht dat hij zich zo snel mogelijk naar de bevoegde asielinstanties wendt om zijn nood aan bescherming volgens de Conventie van de Genève kenbaar te maken.

Wat betreft de feiten die u in 2000 Afghanistan zou hebben doen verlaten, dient allereerst opgemerkt dat u deze gebeurtenissen tijdens uw gehoor op het CGVS niet inroept als vrees bij terugkeer bij Afghanistan. Evenmin maakt u in dit verband melding van hieraan gerelateerde problemen tijdens uw verblijf in Afghanistan in 2003 en 2004, waardoor er geen aanwijzingen zijn dat deze vrees nog steeds actueel is. Daarnaast kunnen de feiten ook niet als zwaarwichtig genoeg bevonden worden om uit te gaan van daadwerkelijke vervolging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u slechts uitgenodigd werd toe te treden tot de Taliban en dat er op enkele beledigingen van uw vrienden na geen sprake was van een poging tot gedwongen rekrutering door de Taliban. U stelt dat ook duidelijk dat u Afghanistan in 2000 verliet omdat uw vader bang was dat u domme dingen zou doen (CGVS p.7). De beschreven feiten die u Afghanistan in 2000 deden verlaten alsook uw verklaringen, waaruit nergens uit opgemaakt kan worden dat u na terugkeer enige negatieve gevolgen ondervond door deze gebeurtenissen van 2000, doen besluiten dat u er niet kan aangenomen worden dat u op basis van deze feiten bij terugkeer naar Afghanistan anno 2012 een gegronde vrees op vervolging dient te koesteren.

Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat u zich doorheen het asielparcours dat u in Europa doorliep in het geheel geen oprechte houding betoonde tegenover de verschillende Europese asielinstanties. Waar u zich in België H.(...) H.(...) H.(...) verklaarde, gebruikte u voor uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk de naam M.(...) P.(...). De naam die u opgaf bij uw asielaanvraag in Duitsland kan u zich zelfs niet meer herinneren. In Griekenland bekwam u dan weer een verblijfsvergunning onder de naam H.(...) A.(...) (CGVS p.1, 3, 4). Ook over uw geboortedatum gaf u doorheen uw verschillende asielaanvragen uiteenlopende data op. In het Verenigd Koninkrijk gaf u 6/2/1984 op. In Duitsland zou u een jaartal tussen 1981 en 1983 hebben vermeld, terwijl u zich in Griekenland in 1982 geboren achtte. In België verklaart u geboren te zijn op 15/8/1984. U kent deze datum niet volgens de Afgaanse kalender en als u gevraagd wordt hoe u weet dat u op die datum geboren bent, beweert u dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze datum opschreef toen u zich 27 of 28 jaar oud verklaarde. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken uit een dergelijke vage aanduiding een precieze geboortedatum zou destilleren, valt erg te betwijfelen (CGVS p.2). Gevraagd naar de verschillende geboortedata die u in Europa opgaf, laat u zich erg luchtig uit over de fraude. Uw uitspraak "ik nam verschillende getallen voor mijn geluk, maar het bracht me geen geluk", getuigt geenszins van de ernst en oprechtheid die van een asielzoeker kunnen verwacht worden (CGVS p.4). Uw reactie op de vraag of u inzage geeft in uw asioldossier van het Verenigd Koninkrijk wekt evenmin veel vertrouwen. U stelt onomwonden dat als het CGVS inzage in dat dossier zou krijgen het u problemen zou bezorgen omwille van de tegenstrijdigheden die het daglicht zouden zien (CGVS p.9). Dat u doorheen uw verschillende asielaanvragen in Europa steeds verschillende namen en geboortedata opgeeft leidt tot de conclusie dat u de Europese asielinstanties in de behandeling van uw asielaanvragen tracht te misleiden door uw essentiële identiteitsgegevens achter te houden. Hierdoor geeft u geen zicht op uw achtergrond, identiteit, profiel en herkomst.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen over de applicatie facebook. Hoewel u eerst volhoudt niet over een emailadres te beschikken, moet u op deze uitspraak terugkomen als u met uw facebookaccount wordt geconfronteerd. Bovendien strookt de informatie van uw facebookpagina niet met uw verklaringen tijdens uw asielaanvraag. Op het internet stelt u immers dat u studeerde en werkte in Peshawar, terwijl u op het CGVS ontkent ooit in Pakistan te zijn geweest (CGVS p.3,5). Als verklaring werpt u op dat andere jongens uw facebookaccount onderhouden. U zou niet over de vaardigheden beschikken om zelf uw account bij te houden (CGVS p.6). Nochtans beweerde u eerder dat u tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk leerde lezen en schrijven in het Engels (CGVS p.1,3). Uit een aan het administratief dossier toegevoegde afdruk blijkt dat uw facebookaccount veel activiteit vertoont waardoor het moeilijk kan volgehouden worden dat andere personen uw dagdagelijkse berichten posten. Dat u niet de kunde beschikt om op het internet te gaan, wordt eveneens ondermijnd doordat u niet over één maar vier emailadressen beschikt.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Rodat kunt vermijden door u in de stad Kabul te vestigen. U bent immers een volwassen man, die tot werken in staat is, zo bewees u in Griekenland, en die door zijn scholing in het Verenigd Koninkrijk naast beide landstalen ook het Engels machtig is (CGVS p.2, 3, 4). Bovendien beschikt u over een kapitaalkrachtig netwerk om uw hervestiging in de hoofdstad te ondersteunen (CGVS p.10). Als u gevraagd wordt naar de hinderpalen die u ziet in uw vestiging in Kabul werpt u slechts uw persoonlijk problemen op. Daar deze problemen niet volgehouden kunnen worden (supra), kan er redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. De taskara en het paspoort kunnen slechts aangevoerd worden als bewijsstukken voor uw identiteit, zonder dat beide documenten zich kunnen uitspreken over uw asielmotieven. Bovendien mag het verbazen dat een taskara uitgegeven in 2003 een stempel draagt die onder het vorige regime van de Taliban gehanteerd werd. U verbaast met de verklaring dat u de taskara, in 2003, onder het Talibanregime zou hebben afgehaald (CGVS p.2). De dreigbrief van de Taliban en het oproepingsbevel kunnen zoals hierboven uitgelegd niet als bewijskrachtig weerhouden worden. Uw nagestuurde verklaring bestaat uit een gedetailleerde beschrijving van uw wedervaren in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk en vermag op de vaststelling dat uw geheugen, in tegenstelling tot uw bewering, nog zeer goed functioneert na niets bij te dragen tot de beoordeling van uw asielmotieven (CGVS p.3). De bundel documenten betreffende uw verblijf in Griekenland noch de medische attesten waaruit kan opgemaakt worden dat u aan astma lijdt, hebben uitstaans met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, tracht verzoeker de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij geen binnenlands vluchtalternatief heeft in Kabul. Daar waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker kapitaalkrchtig is en dit op basis van zijn verklaring dat hij enkele gronden zou hebben, wijst verzoeker erop dat deze gronden familiebezit zijn waardoor hij ze niet zomaar kan verkopen, dat deze gronden in een onveilige regio liggen en dat zij geen hoge waarde hebben. Verzoeker is van mening dat het verblijven in tentenkampen of op straat niet kan aanzien worden als een intern vluchtalternatief, dat de werkgelegenheid schaars is in Kabul en er nog steeds een grote onveiligheid heerst. Dit alles maakt volgens verzoeker een verblijf in Kabul en de mogelijkheden om te overleven dan ook volledig verschillend van een verblijf in Griekenland. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeelde. Ook daar zijn er nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten, kan de veiligheidssituatie er allerminst stabiel worden genoemd en is het geenszins uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen.

2.3. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een aantal bladzijden van het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011; twee bladzijden uit een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad; zeven persberichten, een Update briefing van "International Crisis Group" van november 2010, een kopie van verzoekers taskara, een kopie van verzoekers Afghaans internationaal paspoort en een attest van Griekenland.

Per brief van 3 juli 2012 bezorgt verzoeker de Raad hetzelfde attest van Griekenland, ditmaal vergezeld van een vertaling en een attest van de Afghaanse ambassade in België.

Ter terechtzitting d.d. 31 augustus 2012 legt verzoeker de originele versie van het attest van de Afghaanse ambassade in België neer en een document van Griekenland waarop - volgens zijn verklaring ter terechtzitting - staat dat hij Griekenland moest verlaten.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat verzoeker de aangehaalde vervolging in Afghanistan niet aannemelijk kon maken en dit omwille van tegenstrijdige en ronduit ongeloofwaardige verklaringen zoals omstandig en onder verwijzing naar de gegevens van het administratief dossier wordt toegelicht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent de periode dat hij na zijn repatriëring in Afghanistan is verbleven te weerleggen door aan te voeren dat er geen rekening gehouden werd met zijn profiel, meer bepaald het feit dat hij een verslaafde was (is) ten gevolge de papavervelden in Afghanistan en hij bijna niet geschoold is. Verzoeker blijft er ook bij dat hij in oktober 2003 is gerepatriëerd naar Afghanistan en in maart/april 2004 terug vertrokken is richting Europa. De verklaring dat hij slechts 15 dagen in Afghanistan verbleef, berust volgens hem op een misverstand.

De door verzoeker aangevoerde verschoningsgronden zoals zijn ongeschooldheid, zijn vermeende drugsverslaving en het lange tijdsverloop doen geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon duidelijk vaststellen dat verzoeker zowel op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft een 6 à 7 maanden in Afghanistan te zijn verbleven, terwijl hij meermaals en met zekerheid aangaf op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er slechts 15 dagen te hebben verbleven (stuk 11, Vragenlijst; stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3-5, 9).

Bovendien merkt de Raad wat zijn ongeschooldheid betreft op dat verzoeker het volgende verklaarde: "(...)maar in de UK ontmoette ik mensen en leerde ik tellen en begreep ik iets. Voordien was ik niet zeker wat ik verklaarde. Ik leerde spreken daar, tegen een advocaat spreken(...)" (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Op de vraag of hij kan lezen en schrijven in het Engels antwoordde verzoeker: "Ja. Ik was minderjarige en werd toegewezen aan Engelse families die me naar school stuurden." (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). De door verzoeker voorgehouden ongeschooldheid teneinde de tegenstrijdigheid te verklaren kan omwille van voorgaande verklaringen dan ook niet worden volgehouden. Ook de aangevoerde drugsverslaving en het lange tijdsverloop kunnen niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor een dermate frappante tegenstrijdigheid. Verzoeker brengt daarenboven geen enkel bewijs naar voor van het feit dat hij in het verleden drugs heeft gebruikt of dat zijn geheugen door dit eventueel druggebruik zou zijn aangetast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daarenboven vast dat verzoeker tijdens het gehoor geenszins aangeeft verward te zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS).

Bovendien is de duur van verzoekers verblijf in Afghanistan een wezenlijk element in verzoekers asielrelaas. Het is immers tijdens dit verblijf dat verzoekers problemen begonnen met de Taliban en de overheid en de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over de periode waarin hij in Afghanistan aanwezig was. Ook het opgegeven "misverstand" kan niet worden aangewend ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad stelt immers vast dat de vraagstelling desbetreffend steeds duidelijk was en dat verzoekers antwoorden evenmin vatbaar waren voor een misvatting. Ter illustratie kunnen volgende uittreksels uit zijn verklaring op de Dienst vreemdelingenzaken (stuk 11, Vragenlijst) en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4, gehoorverslag CGVS) worden aangewend:

"(...) Groot Brittannië repatriëerde mij in 2003 naar Afghanistan.(...) In april 2004 ben ik naar Griekenland gevlucht(...)" (stuk 11, Verklaring DVZ, p. 3);

"U bleef in de UK tot? 10de maand 2003" (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3);

"Wanneer verliet u Afgh voor een tweede keer? 2004. Wanneer in 2004? 3de maand." (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4);

"Hoelang bleef u in afgh na uw terugkeer ongeveer? Totaal verblijf is 11 dagen in Sangar + 4 dagen in Kunar is 15 dagen. 15 dagen verbleef u in Afgh na uw repatriëring in 2003? Ja 15 dagen" (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5);

"Uk repatriëerde u in 2003 hoelang bleef u in Afgh voor uw tweede vertrek? In totaal 15 dagen" (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kiest voor één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen en meer bepaald de repatriëring in 2003 en het vertrek uit Afghanistan in 2004, dient te worden opgemerkt dat dit de tegenstrijdigheid niet opheft. De vaststellingen omtrent de desbetreffende tegenstrijdigheid vinden hun grondslag in het administratief dossier en worden door de Raad gehandhaafd. Verzoeker slaagt er niet in zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

2.7. Verzoeker tracht ook de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststelling omtrent de door hem neergelegde taskara te verklaren door opnieuw voor één versie van zijn verklaringen te kiezen, met name een repatriëring in 2003 en een vertrek uit Afghanistan in maart/april 2004. Deze keuze heft opnieuw de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. De Raad stelt

overigens vast dat dit de andere versie ondersteunt dan degene waarvoor verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had gekozen op het ogenblik dat hij met tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, hetgeen de ongeloofwaardigheid van zijn relaas enkel maar bestendigt. Zo werd hem destijds gevraagd *“U kwam aan in okt 2003 en vertrok in maart 2004. Meerdere maanden moet u er verbleven hebben geen 15 dagen?”*, waarop verzoeker duidelijk antwoordde *“Ik heb geen idee van de data, maar ik bracht er niet meer dan 15 dagen door.(...)”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9).

2.8. Verzoeker wijt ook de vaststelling van de commissaris-generaal omtrent de brief van de Taliban aan een “misverstand”. De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende werd gevraagd en verklaard: *“15 dagen verbleef u in Afghanistan uw repatriëring in 2003? Ja 15 dagen. U vertrok 03/2004 maar brief van Taliban is van begin 05? Dit is mijn zaak die ik voorleg, misschien zetten ze een verkeerde datum hier. Misschien vertelde ik een foute datum. Ik ben niet normaal. Mijn geest werkt niet goed. Ik gebruik medicijnen.”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht vaststellen dat de datum van de brief van de Taliban niet strookt met de door verzoeker opgegeven voorstelling van de feiten. Verzoeker beperkt zich echter tot de loutere bewering dat het gaat om een misverstand zonder nader uiteen te zetten waarin dit misverstand bestaat. Een dergelijke argumentatie is dan ook niet bij machte om de gedane vaststellingen te weerleggen.

2.9. Verzoeker argumenteert dat ter verklaring van de vaststelling omtrent de oproepingsbrief, er een oproeping werd uitgeschreven op “2/11/1383” en dat er een nieuwe officiële kopie met een stempel aan zijn vader werd afgegeven in 2007. Dit is louter een bewering die op geen enkele grond steunt. Dit verweer is dan ook niet bij machte om de desbetreffend gedane vaststellingen te weerleggen.

2.10. Verzoeker wijst op de situatie van asielzoekers in Griekenland om de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij gedurende 7 à 8 jaar in Griekenland is verbleven zonder een poging te ondernemen om zijn beweerde nood aan bescherming zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag te bekomen, te verschonen. Verzoeker haalt hier ook kort het M.S.S. arrest van 21 juni 2011 aan en stelt dat er ten aanzien van België een schending van artikel 3 EVRM werd uitgesproken omwille van de slechte levensomstandigheden in Griekenland, waardoor verzoeker er dan ook voor gekozen heeft om in Griekenland de medische procedure aan te wenden en zo een menswaardig leven te leiden. De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen minstens sinds 2004 in Griekenland vertoeft. Van een persoon die zou vrezen voor zijn leven kan dan ook worden verwacht dat hij een beroep doet op de beschermingsmogelijkheden die hiervoor specifiek voorzien zijn en aldus een asielaanvraag in Griekenland indiende teneinde internationale bescherming te bekomen.

Verzoeker toont overigens niet aan dat in 2004 en de hierop volgende jaren de situatie voor asielzoekers in Griekenland slecht zou zijn of dat het destijds onmogelijk was of uiterst moeilijk om een asielaanvraag in te dienen. Ook het document dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt waarop naar eigen zeggen staat vermeld dat hij Griekenland moest verlaten doet hier geen afbreuk aan. Voorgaande vaststelling doet echter ernstig afbreuk aan verzoekers daadwerkelijke nood aan bescherming.

2.11. Voor zover verzoeker aangeeft dat de feiten in 2000 gelinkt kunnen worden met de feiten in 2004 en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de werkelijkheid en werkwijze van de Taliban, dient erop te worden gewezen dat er zoals hoger reeds uiteengezet geen geloof kan worden gehecht aan de feiten in 2004. Verzoeker brengt overigens geen informatie bij over de werkwijze van de Taliban. Zijn bewering steunt wederom op geen enkele grond.

2.12. Verzoeker voert aan dat zijn identiteitsgegevens H. (voornaam) H. H. (naam van zijn vader) A. (naam van de stam die voor zijn familie als familienaam wordt gebruikt) zijn. Verzoeker stelt dat hij in Griekenland ook de naam H. H. heeft opgegeven doch de familienaam A. gebruikt heeft. Verzoeker meent dat aangezien de familienaam van verzoeker niet op zijn taskara wordt vermeld, deze familienaam bij de Dienst vreemdelingenzaken niet genoteerd werd. Verzoeker gaat er vanuit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte is van het feit dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken dikwijls de vadersnaam als familienaam wordt genoteerd omdat de echte familienaam niet vermeld staat op bepaalde identiteitsdocumenten zoals de taskara. Verzoeker bevestigt dat hij in het Verenigd Koninkrijk een verkeerde naam heeft opgegeven. Dit was echter ingegeven door angst en het geloof in verkeerde vrienden die hij op straat tegenkwam. Hij stelt zowel in België als in Griekenland zijn correcte namen te hebben opgegeven. Met betrekking tot de vaststellingen aangaande de verschillende door verzoeker opgegeven geboortedata voert verzoeker

aan dat hij niet de intentie had om enige overheid te misleiden en dat zijn onwetendheid te wijten is aan de Afghaanse cultuur.

Deze argumentatie volstaat echter niet om verzoekers ware identiteit en persoonsgegevens aan te tonen. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de door verzoeker neergelegde taskara een fotokopie is waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren is en wijst er dan ook op dat verzoeker de in België opgegeven identiteit en derhalve ook zijn ware identiteit geenszins aannemelijk maakt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker al zowel in Groot Brittannië als in Griekenland “valse” namen te hebben gebruikt (stuk 11, Verklaring).

In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker zelfs dat hij in het Verenigd Koninkrijk een volledig andere naam heeft opgegeven dan in België en Griekenland en hij stelde tijdens het gehoor reeds dat hij niet meer wist welke naam hij in Duitsland heeft opgegeven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Onverminderd de vaststelling dat verzoeker in België en Griekenland ongeveer dezelfde namen heeft gebruikt en hij “het attest van Griekenland” ter staving neerlegt, goochelt hij niettemin met zijn identiteit doorheen de verschillende procedures die hij in Europa doorliep, hetgeen niet alleen afbreuk doet aan de ernst en oprechtheid die van een asielzoeker kan worden verwacht in het land waar hij om bescherming vraagt, maar ook aan de geloofwaardigheid van de in België afgelegde verklaringen omtrent zijn identiteit.

De argumentatie van verzoeker dat hij gelet op de Afghaanse cultuur eenvoudigweg niet weet wanneer hij geboren is, doch geenszins de intentie had de overheid te misleiden is moeilijk in overstemming te brengen met de verklaringen die verzoeker dienaangaande aflegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dan ook niet bij machte om de desbetreffende vaststellingen te verschonen. Gevraagd naar de verschillende geboortedata die hij in Europa opgaf, liet hij zich tijdens het gehoor immers erg laconiek uit met de stelling: *“ik nam verschillende getallen voor mijn geluk, maar het bracht me geen geluk”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Indien kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk niet weet wanneer hij geboren is, kan van een asielzoeker die te goeder trouw is, worden verwacht dat hij dit in die zin dan ook aan de verschillende ondervragers meedeelt, zonder telkenmale in het wilde weg een andere datum op te geven. Overigens wordt de bewering dat zijn onwetendheid omtrent zijn geboortedatum te wijten is aan de Afghaanse cultuur niet aangetoond. Verzoeker beperkt zich desbetreffend opnieuw tot een loutere bewering die op geen enkele grond is gesteund. Gelet op voorgaande vaststellingen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht er vanuit gaan dat verzoeker de Europese asielinstanties heeft trachten te misleiden. Waar verzoeker dan nog onomwonden verklaart dat als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzage in zijn dossier van het Verenigd Koninkrijk zou krijgen het hem problemen zou bezorgen omwille van de tegenstrijdigheden die het daglicht zouden zien (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9) kan enkel de gedane vaststellingen consolideren.

2.13. Wat de vaststellingen omtrent verzoekers facebook-account betreft blijft verzoeker erbij dat hij eerlijk is over zijn identiteitsgegevens en zijn geboorteplaats. Verzoeker bevestigt tevens dat de facebook-account werd opgemaakt door een Pakistaanse vriend die hierin de studies weliswaar verkeerdelijk heeft vermeld in Peshawar, maar waardoor verzoeker wel hoopt in contact te komen met leuke meisjes. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag en herhaalt dat hij zeer laag geschoold is.

Wat verzoekers beweegredenen ook zijn om in zijn facebook-account andere gegevens omtrent zijn identiteit op te geven, blijft de vaststelling overeind dat verzoeker aanvankelijk verklaarde niet over een e-mailadres te beschikken en dient hij later zelfs toe te geven over vier e-mailadressen te beschikken. Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen doet enkel meer afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid te meer daar verzoeker in een latere verklaring toegeeft dat het hem te doen was om te verhinderen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn contacten zou ontdekken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Overigens kan zoals hoger reeds uiteengezet verzoekers onvermogen om Engels te spreken en te schrijven gelet op zijn eigen verklaringen niet langer worden volgehouden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij ook tijdens het gehoor het volgende verklaarde : *“(…) maar in de UK ontmoette ik mensen en leerde ik tellen en begreep ik iets. Voordien was ik niet zeker wat ik verklaarde. Ik leerde spreken daar, tegen een advocaat spreken.(…)”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Op de vraag of hij kan lezen en schrijven in het Engels antwoordde verzoeker: *“Ja. Ik was minderjarige en werd toegewezen aan Engelse families die me naar school stuurden.”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3).

2.14. Ter verschoning van de vaststellingen omtrent zijn paspoort stelt verzoeker dat zijn Afghaans paspoort is uitgegeven door de Belgische ambassade te Brussel in Griekenland, gezien het grote aantal Afghanen dat in Griekenland aanwezig was en de afwezigheid van een Afghaanse ambassade in

Griekenland. Verzoeker legt ter staving een origineel attest van de Afghaanse ambassade van België neer, hetgeen zijn verklaringen bevestigt.

Gelet op het feit dat volgens dit attest de Afghaanse ambassade te kennen geeft dat zij het paspoort in Griekenland hebben afgeleverd, er in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn die het tegendeel aantonen en er door de verwerende partij ook geen informatie dienaangaande wordt bijgebracht, kan de Raad geloof hechten aan de door verzoeker ter zake afgelegde verklaringen. De Raad wijst er echter op dat dit geen afbreuk doet aan de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing. Op grond van wat hoger werd gesteld kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas besloten worden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht op basis van het geheel van de overige in de bestreden beslissing opgesomde motieven besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker deze concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.15. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, die aan de verweernota werd toegevoegd (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige

district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE’s in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het rapport uitgegeven door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van augustus 2011 en de persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet heerst. Het rapport van de International Crisis Group zegt zelfs niets over de huidige toestand in Kabul. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.16. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF